

Sygnatura akt II Ca 249/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny-Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Nowak (sprawozdawca)

Sędziowie: SO Katarzyna Serafin-Tabor

SR (del.) Renata Mleczko

Protokolant sądowy: Piotr Łączny

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2014 roku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie

z dnia 9 grudnia 2013 r., sygnatura akt VI C 1387/12/S

1. prostuje oczywistą niedokładność w zaskarżonym wyroku poprzez zastąpienie daty „16 września 2013 r.” datą „16 września 2012 r.”;
2. oddala apelację;
3. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 15 maja 2014 roku.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie zasądził od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki M. S. kwotę 41.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 6 marca 2012 roku do dnia zapłaty (punkt I), zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki odsetki ustawowe od kwoty 9.000 złotych od dnia 6 marca 2012 roku do dnia 16 września 2013 roku (punkt II), umorzył postępowanie w zakresie żądania zapłaty kwoty 9.000 złotych (punkt III), zarządził zwrot na rzecz powódki kwoty 225 złotych tytułem połowy opłaty od cofniętego żądania pozwu (punkt IV), oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 5.645,48 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania (punkt V).

Za bezsporne Sąd Rejonowy uznał, że M. L., kierująca w dniu 11 czerwca 2011 roku pojazdem samochodowym, doprowadziła do zdarzenia drogowego w S., w którym ucierpiała powódka, kierująca innym pojazdem. Sprawca wypadku miała zawartą ze stroną pozwaną umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu uczestniczącego w kolizji, na podstawie której strona pozwana ponosi odpowiedzialność gwarancyjną za szkodę będącą wynikiem zdarzenia z dnia 11 czerwca 2011 roku. Zaocznym orzeczeniem lekarskim sporządzonym przez lekarza ortopedę dr P. S., działającego na zlecenie strony powodowej, ustalono uszczerbek w zdrowiu powódki na 6 punktów procentowych. Pismem z dnia 2 grudnia 2011 roku powódka M. S. wezwała stronę pozwaną (...) Spółkę Akcyjną W. do zapłaty kwoty 50.000 zł. Strona pozwana (...) Spółka Akcyjna w W. pismem z dnia 5 marca 2012 roku odmówiła wypłaty powódce zadośćuczynienia w tej kwocie. Decyzją strony pozwanej z dnia 14 września 2012 roku przyznano powódce kwotę 9.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W treści uzasadnienia tej decyzji wskazano, iż wydając ją wzięto pod uwagę opinię lekarza orzecznika na temat aktualnego stanu zdrowia powódki. Przyznana kwota została wypłacona w dniu 17 września 2012 roku.

Sąd Rejonowy ustalił okoliczności zdarzenia i skutki jakie wynikły dla powódki z obrażeń powstałych na skutek zdarzenia objętego pozwem.

W rozważaniach prawnych powołał art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Wskazał na legitymację strony pozwanej. Następnie wskazując na art. 444 k.c. i art. 445 k.c., ocenił rozmiar krzywdy i wskazując na charakter obrażeń, długotrwałość leczenia i rodzaj skutków uzasadnił zasadzoną kwotę.

Dokonując oceny roszczenia o zapłatę odsetek ustawowych powołał art. 481 § 1 k.c. i wskazał, że strona pozwana znajdowała się w zwłóce z zapłatą należnego świadczenia w wysokości 50.000 zł od dnia 6 marca 2012 roku, to jest od dnia następującego po dniu odmowy strony pozwanej spełnienia świadczenia, do czego wzywana była pismem powódki. Argumentował, że od tego dnia strona pozwana pozostawała w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia. Podobnie Sąd Rejonowy zasądził odsetki ustawowe od kwoty 9.000 zł wypłaconej powódce już po wytoczeniu powództwa – także od dnia 6 marca 2012 roku, lecz do dnia 16 września 2013 roku, to jest do dnia poprzedzającego zapłatę tej kwoty.

Powyższy wyrok zaskarżyła strona pozwana w części dotyczącej zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki odsetek ustawowych od kwoty 41000 zł za okres od 6 marca 2012 roku do dnia 8 grudnia 2013 roku oraz od kwoty 9000 zł za okres od 6 marca 2012 roku do dnia 16 września 2013 roku.

Wyrokowi zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych poprzez ustalenie, iż kwota 9000 zł została zapłacona w dniu 17 września 2013 r. podczas, gdy została ona zapłacona 17 września 2012 roku oraz naruszenie prawa materialnego a to art.6 k.c., 481§1 k.c. oraz art.14 ust.2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Wnosił o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie powództwa w zakresie żądanej zapłaty odsetek ustawowych od kwoty 41000 zł za okres od 6 marca 2012 roku do 8 grudnia 2013 r. oraz oddalenie powództwa w zakresie żądanej zapłaty odsetek ustawowych od kwoty 9000 zł za okres od 6 marca 2012 roku do 16 września 2013 r.

W uzasadnieniu wskazała, że postępowanie powódki, która nie wykazała przed ubezpieczycielem dowodami swego roszczenia powoduje, że odsetki w zaskarżonej części nie należą się powódce. Ponadto wskazywała na błąd Sądu w zakresie daty rocznej ustalonej jako data zapłaty części zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wyrok Sądu I instancji podlegał sprostowaniu albowiem oczywistym było, w świetle przyjętych przez Sąd okolicznościach bezspornych, wskazanych w przedostatnim akapicie na karcie 173 akt, że podanie daty rocznej „2013” zamiast „2012” było skutkiem oczywistej niedokładności w zaskarżonym wyroku.

Apelacja podlegała oddaleniu.

O odsetkach od zasądzzonego świadczenia Sąd Rejonowy prawidłowo orzekł na zasadzie art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 455 k.c. i w zw. z art. 817 § 1 k.c., wskazując że odsetki należą się wierzycielowi od chwili, gdy świadczenie pieniężne stało się wymagalne, a dłużnik go nie spełnił. W przypadku zadośćuczynienia odsetki stają się wymagalne od wezwania o zapłatę sumy głównej. Z charakteru świadczenia w postaci zadośćuczynienia, którego wysokość zależna jest od oceny rozmiaru doznanej krzywdy, ze swej istoty trudno wymiernej i zależnej od szeregu okoliczności związanych z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, wynika, że obowiązek jego niezwłocznego spełnienia powstaje po wezwaniu dłużnika przy uwzględnieniu regulacji zawartej w art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Sąd I instancji wskazał, że w sprawie niniejszej powódka wezwała do zapłaty kwoty 50000 zł tytułem zadośćuczynienia w dniu 2 grudnia 2011 roku, a strona pozwana odmówiła wypłaty pismem z dnia 5 marca 2012 roku. Zatem strona pozwana w okresie od grudnia do marca miała 90 dni na podjęcie działań, które miałyby na celu szczegółowe wyjaśnienie rozmiaru uszczerbku. Powódka przedłożyła żądane przez stronę pozwaną dokumenty a to na stronie pozwanej jako profesjonalisci ciążył obowiązek przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego. Wskazać tutaj trzeba, że pozwany ostatecznie takie postępowanie przeprowadził, czego wynikiem było zapłacenie w toku procesu kwoty 9000zł. Nie nastąpiło zatem naruszenie art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Przepis ten reguluje czas trwania postępowania likwidacyjnego. Wskazać jednak należy, że w sprawie Sąd przyjął, że odsetki należą się od dnia wydania decyzji odmownej. Nie wskazuje natomiast, że ubezpieczyciel powinien był krócej prowadzić postępowanie wyjaśniające. Nie było także przeszkód, aby strona pozwana w toku postępowania wyjaśniającego skierowała powódkę na badania lekarskie. Przy czym kwestia prowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym nie miała wpływu na zachowanie strony pozwanej, która już kilka miesięcy wcześniej wypłaciła kwotę 9000 zł.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art.385 k.p.c. apelację oddalono.

Sąd Okręgowy o kosztach procesu orzekł na zasadzie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i w zw. z § 9 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 461) zasądzając od pozwanego jako przegrywającego proces na rzecz powódki kwotę 1200 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu odwoławczym, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powódki.